

stemme nej til mæglingforslaget, som skal have vanskeligheder? Skulle man så ikke i demokratiet navn indføre en tilsvarende procent for dem, der ønsker at stemme ja til at få noget gennemført, så de også skal gøre et eller andet aktivt for det? Hvorfor er det kun den ene part, der skal?

Det er derfor, jeg siger: Hvis ikke man havde en grænse overhovedet, så ville man jo være i den situation, at en stor del af medlemmerne måske syntes, det var lidt »comme ci comme ça«, at der var ikke noget i det, men at alternativet, nemlig en konflikt, trods alt var værre end at få mæglingforslaget stemt igennem, så alle mand måtte af huse for at stemme mæglingforslaget igennem, og så ville folk jo møde op.

Det er derfor, jeg siger, det skal være ens for begge parter. Så hvis der skulle være logik i Kristeligt Folkepartis forslag, skulle man jo sige: Der skal også være 35 pct. af de stemmeberettigede, der stemmer ja, for at det kan vedtages. Så har man de samme betingelser, men jeg tror nu nok, det vil være noget urealistisk, så det er nok bedre at gå den modsatte vej.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg blev alligevel skuffet over hr. Ole Sohns evner til at forstå. Jeg beklager, at jeg må prøve igen, om ikke hr. Ole Sohn kan forstå, at de, der ikke møder frem, er de passive jasiere, som heller ikke møder frem til generalforsamlingen i den faglige organisation, fordi de tænker: Det går jo nok, og egentlig er sådan rimelig godt tilfredse med livet og vel også er rimelig godt tilfredse med dem, der varetager deres sager, må man tro, ellers var det jo med at møde op. Jeg tror, det er det, det handler om.

I øvrigt ville jeg da meget hellere, at man kunne få en 100 pct.s stemmeafgivning, altså at folk havde pligt til at stemme. Så skulle det selvfølgelig være ens, det er klart, ellers er det ikke rimeligt. Men det kan man ikke, og man har erfaring for de lave stemmeprocenter, som jo er langt, langt lavere end til f.eks. folketingsvalg, som vi jo da roligt kan sammenligne det med. Det ligner folkeafstemninger, som jeg i øvrigt af samme grunde som de her nævnte ikke går særlig meget ind for, for det er jo tit og ofte komplekse situationer, som vælgerne ikke har forudsætninger for at tage stilling til uden at studere dem meget.

Mogens Andreassen (DF):

Det foreliggende lovforslag, som er fremsat af Kristeligt Folkeparti, er efter Dansk Folkepartis opfattelse et forslag, som sammen med det netop behandlede forslag om udvidelse af tidspunktet for en arbejdsmarkedskonflikts ikrafttræden kan begrænse konflikter på arbejdsmarkedet og sikre, at et mæglingforslag ikke forkastes med en lille margin.

En storkonflikt på arbejdsmarkedet er intet mindre end en katastrofe, som koster milliarder af kroner for det danske samfund. Ikke alene virksomhederne rammes hårdt; det gør den enkelte lønmodtager også.

Dansk Folkeparti mener, at det er ødelæggende med konflikter på arbejdsmarkedet, og at de ødelæggende konflikter på arbejdsmarkedet skal undgås. Derfor er en udvidelse af flertallet i forbindelse med en urafstemning til 35 pct. af de deltagende i afstemningen efter vor opfattelse en mulighed, men vi mener samtidig, at det er et område, som skal forhandles tilrette mellem Dansk Arbejdsgiverforening og LO.

Som det foreligger her, kan vi altså ikke støtte lovforslaget fra Kristeligt Folkeparti.

Susanne Clemensen (CD):

Baggrunden for Kristeligt Folkepartis lovforslag er, at urafstemningen i forbindelse med overenskomstforhandlingerne i 1998 endte med et nej. Det var jo selvfølgelig beklageligt nok, men at stramme afstemningsreglerne på det grundlag mener vi i CD ikke er rimeligt. Hvis urafstemninger på arbejdsmarkedet skal have nogen ret, så skal det også være muligt at stemme et nej hjem, ellers er det ikke noget demokrati. Så kan man selvfølgelig sige: Et bredt udsnit af Folketingets partier greb jo rent faktisk ind i storkonflikten i 1998, og er vi så ikke lige vidt?

Men dertil mener jeg der er at sige, at en storkonflikt som den, vi så i 1998, trods alt og heldigvis er så sjældent forekommende, at man ikke på den baggrund kan tillade sig at generalisere, sådan som Kristeligt Folkeparti her gør, og så på den baggrund finde anledning til at stramme afstemningsreglerne.

Ved førstebehandlingen af lovforslaget om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder i 1996, som gav den øgede mulighed for at stemme mæglingforslaget ned, og som jo også blev vedtaget, lagde vi i CD meget vægt på, at lovforslaget var fremsat på baggrund af et fælles forslag fra LO og DA. Vi er tilhængere af det